

Александра Христова Димитрова
Област Пазарджик, гр. Пазарджик
Професионална Гимназия по Икономика и Мениджмънт
XI „А“ клас

Стремежът ни към справедливост

От древни времена хората се интересуват, философите обсъждат какво се съдържа в понятието „справедливост“. Когато чуем думи като „справедливост“, „морал“, „закон“, обикновено правим асоциация със съдилищата, престъпления, наказания. Какво точно означават тези думи, не мога да кажа. Всеки човек има различна представа за това какво е справедливо, морално и какво не. Възможна ли е абсолютна справедливост? По кои закони да се отсъди една постъпка, едно деяние – по неписаните, общочовешките норми или по писаните, правно-държавните закони? И като се замисля отговорите се търсят и до днес.

Съдебната власт е орган, който правораздава. Органите на съдебната власт се ръководят от Конституцията и от принципите, установени в този закон. Следи за спазването на правото и налага наказания, но вида и сроковете за извършените престъпления са посочени в законите, които се приемат от Народното събрание. Спомням си един репортаж, който гледах наскоро по телевизията за една самотна жена с три деца, която била заловена с открадната стока (хранителна продукция) от голяма търговска хранителна верига. Загледах се в екрана, видях слаба прегърбена жена, която не казваше нито дума, само мълчеше и гледаше, но в погледа ѝ не се четеше примирение, а само страдание. Тя знаеше, че е откраднала, но също така знаеше, че не го е направила за себе си. Знаеше, че не може децата ѝ да гладуват... не трябва. Те трябваше да бъдат нахранени, облечени и да се радват на безгрижно детство. Останах така, замислена дълго време, не зная колко, защото все още в ума ми кънтяха думите на репортера“...грозят я от една до три години затвор...“ В този случай виждах не престъпник, не крадец, а жертва. Жертва на фиктивната социална политика в държавата ни. Тази държава, която не се грижи за изпадналите в беда граждани. Сигурно тази жена преди година или две е работила на трудов договор, чрез който е плащала „своята част“ като данък към държавата. А сега в този тежък за нея момент, държавата е забравила да плати „своята част“ към своята гражданка. И по правните закони на същата тази държава, гражданката ще бъде съдена. Справедливост ли е това или наказание?! В търсене на отговор на тези въпроси, в този неспиращ стремеж към справедливост си помислих, че няма справедливост, която да бъде отсъдена само според едни закони.

Погледнато от друга страна, съдът няма вина, за това, че е поставил наказанието. Съдът не може да промени или да отхвърли даден закон, само и единствено ги приема и прилага. Жената може би трябваше да попита в магазина или да помоли някой случаен клиент да ѝ помогне. На думи сигурно е лесно, но какво ли е накарала жената да действа, вместо да поговори? Може би срам. Срам от това, че трябва да проси за един хляб например. Помислила е, че ще успее и никой няма да и се подиграва и съди. Сигурно това да я сочат с пръст и да обиждат е щяло да я съсипе. Трябвало е на място в магазина веднага след, защо не и преди случилото се, жената да поговори с персонала и

да се разберат, за не се стига до съдилища. Но какво може да каже тази уплашена старица, за да се защити. Просто приема наказанието и знае, че трябва да си понесе последствията. Може би я е сполетял просто „лош късмет“, защото повечето такива крадци се разминават само с поставена тяхна снимка на видно място в магазина. И за същите тези крадци няма наказание, а напротив. Разминават се и си продължават живота. Това справедливо ли е? Никак даже. Щом закона важи за едни, трябва да важи за всички.

За да бъде постигната абсолютна справедливост, трябва да се преплитат общочовешките закони и държавните. Всеки път, когато се стремим към справедливост, трябва да си отговорим на няколко прости въпроси. А именно – Защо? Какво? За кого? И така по член „еди кой си“ от Наказателния кодекс жената е виновна, а по член „помагай на ближния си“ – тя е невинна.

Къде е справедливостта? Всеки сам ще търси отговора, а аз ще потърся тази жена, за да и дам храна, дрехи и играчки на децата ѝ. Защото се поставям на нейно място, в същата ситуация и с риск бих направила същото. Аз избирам в този момент моята справедливост да бъде тази!